

Ne regăsim în gestul lor?

24 mai 2008

Gili Cârstea

„Iudei ortodocși au dat foc la sute de exemplare ale Noului Testament, în ultimul act de violență împotriva creștinilor misionari în Țara Sfântă.”

Așa începe un articol din Haaretz de zilele trecute [aici], în care primarul din Or Yehuda, un oraș de 35.000 de locuitori din centrul Israelului, povestește evenimentul.

Misionarii creștini au împărțit literatură și Noul Testament, iar primăria a devenit ținta nenumăratelor plângeri din partea cetățenilor. Spre a rezolva problema, primarul a început să facă turul orașului, cerând la megafon locuitorilor să predea materialele studenților care le vor colecta din ușă în ușă. Cărțile au fost adunate și li s-a dat foc pe un teren din vecinătatea sinagogii.

Gestul a produs indignare în lumea creștină, dar urmașii fariseilor se simt perfect îndreptățiți, și consideră că astfel salvează onoarea lui Dumnezeu și luptă pentru cauza Sa. Pentru ei, Noul Testament nu este decât o colecție de scrieri eretice, iar autorii acestor scrieri nu sunt decât trădători ai chemării sfinte și o batjocură pentru cauza lui Dumnezeu.

Un cititor se întreba cu ce sunt mai buni studenții iudei care au ars sutele de exemplare ale Noului Testament decât naziștii care au ars cărțile evreiești sub regimul național-socialist.

Iar noi ne întrebăm cu ce sunt mai buni pastorii noștri care interzic distribuirea cărților despre 1888 în comunitățile lor. N-au ajuns încă să le adune spre a le arde în curtea adunării, dar amenințarea cu excluderea împotriva celor ce le distribuie nu înseamnă de fapt același lucru?

Când au fost scrise cărțile Noului Testament, ele nu erau decât niște foi volante, scrisori particulare, simple rapoarte despre evenimente și fapte, prin care oameni fără poziție sau răspundere în popor spuneau că teologia bisericii vremii lor are mari probleme, iar unele conțineau expresii extrem de aspre, aproape imposibil de suportat.

Conducerea bisericii a luat poziție împotriva lor, iar poporul a fost avertizat că în acele scrieri se găsesc grave depărtări de la adevărul încredințat sfinților odată pentru totdeauna. De la înălțimea scaunului pe care îl ocupau, ei declarau că Isus din Nazaret nu a fost Mesia, iar sistemul ceremonial este etern, ca și Dătătorul lui, și deci nu poate fi abandonat, desființat sau reinterpretat.

Astăzi acele foi volante, acele scrisori particulare, au devenit pentru noi Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu.

Cum este posibil ca noi să vedem în acele scrieri eretice adevărul, iar frații noștri iudei nu reușesc acest lucru nici acum, la două milenii?

Răspunsul este simplu: Noi credem în lumină nouă, în adevăr prezent, iar ei nu cred.

Noi acceptăm raportul alternativ, neoficial, al evenimentelor de atunci, iar ei se țin de varianta oficială.

Noi credem că Dumnezeu poate vorbi prin oameni simpli, din popor, iar ei cred că Dumnezeu nu va folosi niciodată decât canalele oficiale de comunicare.

Mă rog, credem asta când este vorba de evenimente cu ceva milenii vechime, căci pe cele mai recente le tratăm așa cum își tratează și iudeii istoria. Despre evenimente foarte îndepărtate preferăm istoria alternativă, iar pentru cele mai recente o alegem pe cea oficială. Ei credeau că Ilie și Ieremia erau profeții Domnului, în timp ce tot poporul, în frunte cu casa regală și preoția, erau în apostazie. Aici credeau istoria alternativă. Dar nici prin cap nu le putea trece că Petru, Matei, Marcu, Luca, Ioan sau Pavel ar putea fi profeții timpului lor, oamenii prin care Dumnezeu vorbește unui popor apostaziat. Aici alegeau cu ochii închiși poziția oficială.

Înțelegeți încurcătura în care ne aflăm?

Noi credem că ucenicii lui Hristos sunt oamenii prin care Dumnezeu a vorbit acum două mii de ani, dar urmașii de azi ai poporului lor le ard cărțile în curtea sinagogii. Ca și lor, Dumnezeu ne-a trimis și nouă “o foarte prețioasă solie” prin frații Waggoner și Jones, dar noi astăzi le ardem cărțile, la figurat dar la fel de eficient; și tot în curtea sinagogii. Vrem să mai treacă două mii de ani spre a recunoaște că totuși ei au fost servii Domnului, iar solia trimisă prin ei urmărea să producă marea strigare?

Și este vreo garanție că dacă ar trece două mii de ani am fi capabili să înțelegem că ei au fost trimișii cerului? Frații iudei nici după două mii de ani nu reușesc să priceapă rebeliunea milenară în care s-au împotmolit. Și acum ard cărțile ucenicilor, convinși că Sinedriul a estimat corect realitatea atunci când a declarat că Isus din Nazaret nu este Mesia cel așteptat.

Studentii din Or Yehuda sunt mândri că au ars sutele de exemplare ale cărților eretice; se simt eroi ai credinței, apărători ai intereselor lui Dumnezeu de pe pământ.

La fel se simt și pastorii adventiști care interzic turmei lor să ia contact cu solia neprihănirii lui Hristos din zilele noastre. Și dacă nu pleacă urechea curând la sfatul Martorului Credincios, nu este departe ziua când vor colecta cu megafonul oficial literatura 1888 și o vor arde literalmente în curtea adunărilor noastre, cu același simțământ măreț că ei sunt eroii de pe baricadele adevărului prezent.
